

Som følge heraf har sagsøgeren gjort gældende, at der forelå en umiddelbar tilsidesættelse af konkurrenceretten, og at det burde have taget Kommissionen mindre end 21 måneder at nå til en sådan konklusion, og som følge heraf indlede proceduren. Varigheden af Kommissionens passivitet har derfor overskredet grænsen for det acceptable.

- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1).
- (²) Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT L 123, s. 18).

Sag anlagt den 30. november 2007 — Ryanair mod Kommissionen

(Sag T-442/07)

(2008/C 37/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ryanair Ltd (Dublin, Irland) (ved lawyer E. Vahida)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kommissionen i strid med sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, herunder navnlig artikel 232 EF, har undladt at træffe afgørelse, idet den ikke har taget stilling til sagsøgerens klager indgivet til Kommissionen den 3. november 2005, 13. december 2005, 16. juni 2005 og 10. november 2006, efterfulgt af en officiel skrivelse af 2. august 2007.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder omkostninger afholdt af sagsøgeren i forbindelse med sagen, selv om Kommissionen efter anlæggelsen af sagen træffer afgørelse, hvilket efter Rettens opfattelse vil fjerne behovet for en afgørelse, eller hvis Retten afviser at realitetsbehandle søgsmålet.
- Der træffes sådanne foranstaltninger, som Retten måtte finde passende.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med dette søgsmål anlagt sag efter artikel 232 EF under anbringende af, at Kommissionen har undladt at træffe afgørelse ved ikke at tage stilling til sagsøgerens klager af

3. november 2005, 15. december 2005, 16. juni 2006 og 10. november 2006, efterfulgt af en officiel skrivelse af 2. august 2007.

Sagsøgeren har som sit første anbringende gjort gældende, at Kommissionen undlod at gennemføre en omhyggelig og upar-tisk undersøgelse af sagsøgerens klager, hvorefter den italienske stat angiveligt har ydet luftfartsselskaberne Alitalia, Air One og Meridiana ulovlig statsstøtte i form af fordele. Som et subsidiært anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen undlod at tage stilling til sagsøgerens klage over en påstået konkurrencebegrænsende forskelsbehandling og dermed tilsidesatte artikel 82 EF.

Sagsøgeren har anført, at de foranstaltninger, der er genstand for dens klage, nemlig (i) betaling til Alitalia af »9/11 kompensations«-støtte, (ii) fordelagtige betingelser i forbindelse med Alitalia Servizis overgang til Fintecna, (iii) den italienske stats undladelse af at opkræve gæld, som Alitalia skylder italienske lufthavne, (iv) offentlige finansiering af Alitalias fratrædelsesgodtgørelser, (v) rabatter på brændstofudgifter, (vi) nedsættelser af lufthavnsafgifter for italienske tilslutningslufthavne, (vii) overførelsen af mere end 100 medarbejdere i Alitalia til Meridiana og Air One og (viii) diskriminerende begrænsninger af sagsøgerens anvendelse af regionale lufthavne, herunder Ciampino lufthavn, kan henføres til den italienske stat og indebærer mistet indtjening for sagsøgeren, og visse af disse foranstaltninger er af særlig fordel for Alitalia samt Air One og Meridiana. Ifølge sagsøgeren udgør disse foranstaltninger statsstøtte, da de opfylder betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgeren har som et subsidiært anbringende gjort gældende, at de italienske lufthavnes undladelse af at opkræve gæld, som Alitalia skylder, nedsættelserne af lufthavnsafgifter for italienske tilslutningslufthavne, rabatterne på brændstofudgifterne og den diskriminerende begrænsning af sagsøgerens anvendelse af regionale lufthavne udgør en overtrædelse af konkurrenceretten. Sagsøgeren har følgelig gjort gældende, at for det tilfælde, at Retten måtte finde, at visse af de fordele, som Alitalia, Air One og Meridiana har profiteret af, ikke kan henføres til italienske stat, fordi de italienske lufthavne og brændstofleverandører, der har ydet de ovennævnte fordele, har handlet selvstændigt, udgør sådanne fordele konkurrencebegrænsende forskelsbehandling, som ikke er sagligt begrundet, og som følge heraf er en tilsidesættelse af artikel 82 EF.

Sagsøgeren har endvidere anført, at den har en berettiget interesse i at indgive en sådan klage, både som køber af lufthavns-service og flybrændstof og som konkurrent til Alitalia, Air One og Meridiana.

Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at Kommissionen havde en forpligtelse til at handle i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 (¹), Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 (²) og Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 (³). Kommissionen handlede imidlertid ikke efter modtagelsen af klagerne og tog heller ikke stilling efter modtagelsen af den officielle skrivelse.

Som følge heraf har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger en umiddelbar tilsidesættelse af konkurrenceretten, og at den urimeligt lange periode på 9 til 21 måneder, der — alt efter klagens genstand — forløb mellem Kommissionens modtagelse af den officielle skrivelse og Kommissionens passivitet, udgør en undladelse af at træffe afgørelse i artikel 232 EF's forstand.

- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).
 (²) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1).
 (³) Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT L 123, s. 18).

Sag anlagt den 5. december 2007 — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise mod Kommissionen

(Sag T-444/07)

(2008/C 37/45)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marseille, Frankrig) (ved avocat C. Bonnefoi)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning K(2007) 4645 af 4. oktober 2007 om ophævelse af den finansielle støtte, der er tildelt af Den Europæiske Socialfond til finansiering af en ESF-støtte i Frankrig (CPEM) ved beslutning K(1999) 2645 af 17. august 1999, annulleres.
- Retten til erstatning for offentligt indgreb i et organs omdømme, som handler inden for rammerne af en opgave af offentlig interesse (vurderet til 100 000 EUR), anerkendes.
- Retten til individuel »symbolsk« erstatning til medarbejderne i CPEM for indgreb i deres sindsro på arbejdet (trussel mod medarbejdernes fremtidige arbejdsstruktur og dermed deres ansættelse, idet betalingen af 1 mio. EUR betyder lukning af CPEM og MSD), anerkendes.

- Refusion af nødvendige udgifter til advokat og juridisk bistand, for hvilke der kan tilvejebringes et regnskab.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Under denne sag har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2007) 4645 af 4. oktober 2007, hvorved den finansielle støtte fra Den Europæiske Socialfond (¹) til finansiering i form af et globaltilskud til et pilotprojekt, gennemført af sagsøgeren, blev ophævet på grundlag af OLAF-rapporten.

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål gjort to grupper anbringender gældende. Den første gruppe vedrører den måde, hvorpå OLAF har gennemført den oplysningsprocedure og den undersøgelsesprocedure, som førte til den anfægtede beslutning, og tilsidesættelse af retten til forsvar. Den anden gruppe anbringender vedrører lovligheden af den anfægtede beslutning.

Sagsøgeren har dels gjort gældende, at formen af den undersøgelse, som OLAF har foretaget, har tilsidesat en række fællesskabsretlige principper og princippet om en afklaret undersøgelse, som f.eks. princippet om uskyldsformodning og retten til at få kendskab til det reelle og nøjagtige indhold af de beskyldninger, der er indeholdt i de klager, der ligger til grund for sagen. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at OLAF har forvekslet de procedurer, som er fastsat i forordning nr. 2185/96 (²), med procedurerne vedrørende undersøgelserne i henhold til forordning nr. 2988/95 (³). Dels har sagsøgeren kritiseret OLAF for at have baseret sine konklusioner om sagsøgeren på forskellige og ændrede udgaver af »Retningslinjerne for projektansvarlige«.

Sagsøgeren har vedrørende realiteten gjort gældende, at Kommissionen støtter sin beslutning på konklusionerne i rapporten fra OLAF, som groft har overskredet de franske retsbegreber, »institution, der ikke arbejder med gevinst for øje« og »tilrådgivningsstilling«. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at OLAF over for sagsøgeren har påstået, at »Retningslinjerne for projektansvarlige« har forrang for indholdet af en fællesskabsforordning. Sagsøgeren har også gjort gældende, at Kommissionen var bekendt med og endog havde godkendt de omstændigheder, der af OLAF foreholdes sagsøgeren, og som fremgår af den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har endelig fremført et anbringende vedrørende uanvendeligheden af forordning nr. 1605/2002 (⁴), som en del af OLAF's begrundelse og den anfægtede beslutning bygger på.

(¹) Kommissionens beslutning K(1999) 2645 af 17.8.1999, som ændret ved beslutning K(2001) 2144 af 18.9.2001.

(²) Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11.11.1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292, s. 2).

(³) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

(⁴) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25.6.2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1).